

седмилетил
Трагедия

БРОЙ 7

22 НОЕМВРИЙ 1933

4 ЛЕВА

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

ГОДИНА I, БРОЙ 7

СОФИЯ

22 НОЕМВРИЙ 1933

Одобрено и препоржчано отъ Министерството на Народното Просвѣщение
съ окржжно № 35194 отъ 20. октомври 1933 г.

ДА ЖИВѢЕМЪ СЪ ДУХА НА НАШИТЪ БАЩИ, ДѢДИ И ПРАДѢДИ

Общата война отдавна е свършена. Истинският миръ, обаче, и до днесъ още не е дошелъ. Договоритъ около Парижъ не бѣха дѣло на споразумение, а жестоки диктати за мѣсть. Тѣ държатъ смѣтка само за интереситъ на победителитъ и задълженията на победенитъ, но не и за оная елементарна човѣшка справедливостъ, безъ която не може да се очаква нѣщо трайно за свѣта.

Неестествеността на положението е очевидна. И тукъ именно се крие не една отъ причинитъ на тъмния кошмаръ, който измжчва еднакво поробителитъ на чужди земи, както и ограбенитъ. Въ сжществуващата система на миръ рататъ още отъ първия ѝ часъ зародишитъ на голѣми бури, които неминуемо ще настѣпятъ рано или късно единъ день.

Въпрѣки нашето искрено желание, тия бури вече почватъ да се чувствуватъ на политическия небосклонъ. И затова, както всичко живо предъ настѣпващата вихрушка търси подслонъ, така и всички народи, които иматъ ясно съзнание за действителноститъ, стѣгатъ своитъ нравствени и веществени сили, за да не бждатъ смазани отъ стихията, която може да се разрази.

Обществото на Народитъ се оказа едно учреждение само отъ полза на победителитъ, за да имъ преосигури голѣмитъ печалби отъ дългата война. Теориитъ на Карлъ Марксъ, приложени на дѣло съ нечовѣшка свирепостъ въ безбрѣжната руска земя, безъ да сж въ състояние да промѣнятъ на косъмъ политическата тирания на едни държави надъ други, се оказаха само една благородна спекулация на ума.

И всрѣдъ тѣзи илюзии и заблуждения само

отъ П. Дървинговъ

П. ДЪРВИНГОВЪ
Историкъ, воененъ писателъ
и общественикъ

идеята за нацията се явява и сега, както презъ цвѣтушитъ исторически епохи, единствената, която може да даде, подобно на естествената човѣщина въ семейството, максимумъ условия за правда, мирно съжителство и задоволителна сигурностъ за утрешния день. Ние трѣбва да се убедимъ, че *вънъ отъ собствената държава нѣма моралъ въ свѣта.*

Нашето бждеще като народъ и това на нашата страна е у насъ самитъ и въ нашитъ общи усилия.

Ние, днешнитъ българи, ще трѣбва отново мощно да почерпимъ пориви отъ онова просвѣтено и безкористно родолюбие, което е съпровождало най-блѣскавитъ години отъ нашето историческо сжществувание. Всѣки на своето мѣсто, всички ние трѣбва фанатично да се впрегнемъ на работа, за да си възвърнемъ и прежната вѣра въ собственитъ ни сили, и прежното наше единодушие, които ни дадоха толкова победи въ попрището на труда и по бойнитъ полета.

Честното изпълнение на дълга къмъ родината отново трѣбва да стане свещена повеля за всички насъ. Признавайки грѣшкитъ си, ние трѣбва да положимъ всички благородни усилия, за да ги поправимъ. Така ние ще можемъ да следваме по пжтя на едно по-надеждно съвршенствование, и въ такъвъ случай нека вѣрваме, че утрешниятъ день ще бжде много по-свѣтълъ отъ днешния.

Налага се да заживѣемъ искрено съ духа на нашитъ бащи, дѣди и прадѣди, които, въпрѣки всички превратности на сждбата, ни сж завещали едно *отечество* и една *история*, съ които можемъ само да се гордѣемъ.